

Μ. Δ. ΙΩΑΝΝΑ – ΜΑΡΙΑ ΑΓΑΘΟΥ ΤΣΑΤΣΟΜΟΙΡΟΥ
(1926 – 2011)

Η Μαρία Αγάθου - Τσατσομοίρου, – η κυρία Μαρίκα για όλους όσους την γνώριζαν- γεννήθηκε στο Κάιρο της Αιγύπτου στις 9/5/1926. Εκεί, δίπλα στον αείμνηστο πατέρα της Γεώργιο Αγάθο, πέρασε τα παιδικά της χρόνια, μέσα σε ένα ψυχοπνευματικό περιβάλλον κατ' εξοχήν μητρικό, σφραγισμένο από τον απόηχο του περάσματος από εκεί των Σεβαστών μας Διδασκάλων, των οποίων η παρουσία εξακολουθούσε να εμποτίζει τις ψυχές και να φωτίζει το πνεύμα του πρωταρχικού εκείνου πυρήνα του Τάγματος του Κρίνου και του Αετού.

Η Μαρία έχοντας την ευτυχία να μεγαλώσει δίπλα στον Γεώργιο Αγάθο, έναν από του στυλοβάτες του Τάγματος, διδάχθηκε από το παράδειγμά του τις αρχές και τις αξίες του Κριναετικού ιδεώδους, το οποίο διαμόρφωσε την ηθική σκέψη, την στάση ζωής της και καθόρισε την μετέπειτα μητρική της διαδρομή και προσφορά.

Ήταν μια από τις τέσσερες κόρες του Υ.Μ.Τ Γεωργίου. Αδελφές της ήταν η Δήμητρα, η Ελένη και η Ιωάννα, η οποία έφυγε αιφνίδια από την ζωή στην νεαρή ηλικία των 20 ετών, λόγω πνιγμού. Η απώλεια αυτή στοίχισε πολύ στον αείμνηστο Γεώργιο Αγάθο, όπως και στην Μαρία. Απόδειξη αυτού αποτελεί η ονομασία της Μαρίας- κατά το χρίσμα, από τον πατέρα της Γεώργιο Αγάθο – σε Ιωάννα, προς τιμή και αναγνώριση της θυγατέρας και αδελφής που έφυγε τόσο αιφνίδια.

Στην Ελλάδα ήρθε λίγα χρόνια πριν από την άφιξη του Γεωργίου Αγάθου, το 1955, λόγω του ότι οι αλλοδαποί και μεταξύ αυτών και οι Έλληνες, άρχισαν να αποχωρούν από την Αίγυπτο, εξ αιτίας της πολιτικής του Προέδρου Νάσερ.

Το 1959 παντρεύτηκε τον Ηλία Τσατσόμοιρο, αξιόλογο συγγραφέα, ασχολούμενο με την μελέτη και έρευνα της Ελληνικής ιστορίας και ειδικότερα αυτής των μυθικών χρόνων.

Η Μαρία, χρίστηκε και ονομάστηκε «Μ.Δ Ιωάννα της Μ.Τ της Ανατολής» από τον Υ.Μ.Τ Γεώργιο στις 29/11/1957 και η εντολή της επαναβεβαιώθηκε από τον Υ.Μ.Τ Βασίλειο (Γουλέτα) στις 4/6/1958 με το Διάταγμα, αριθμός 2.

Το απαραίτητο για την τελετή ποτό του χρίσματος της, έστειλε από το Παρίσι η Υπάτη Μ.Δ Μαγδαληνή και ήταν αυτό που η ίδια η Σεβαστή μας Μητέρα είχε ετοιμάσει .

Από νεαρή ηλικία, αφοσιώθηκε με ζήλο και αυταπάρνηση στην υπηρεσία του έργου του Τάγματος, συμβάλλοντας στην εδραίωσή του και στην διατήρηση της Κριναετικής του ταυτότητας, γεγονός που την καταξίωσε στις συνειδήσεις των μελών του Τάγματος, ως συνεχιστή του οράματος του αείμνηστου Γεωργίου Αγάθου, για την διατήρηση της ορθοδοξίας της Διδασκαλίας που μας κληροδότησαν οι Σεβαστοί μας Διδάσκαλοι.

Η προσωπική της θέση έναντι του Τάγματος του Κρίνου και του Αετού, είναι η ακόλουθη, όπως την διατύπωσε η ίδια:

«Θεώρησα, θεωρώ και θα θεωρώ πάντοτε, ότι αντιπροσωπεύει το ιερότερο πράγμα που γνώρισα στον κόσμο. Η έννοια του ιερού ταυτίζεται με την έννοια του αγνού και άσπιλου, του υψηλού και αμόλυντου.

Εμείς, που θέλουμε να το υπηρετήσουμε, είμαστε βέβαιοι γήινοι αλλά αυτό δεν μας απαλλάσσει από την ρητή υποχρέωση να προσπαθούμε μέρα και νύχτα να ανυψωνόμαστε στο βάθρο που οι ιδρυτές του το τοποθέτησαν και μας το εμπιστεύθηκαν.

Σαν συνέπεια των παραπάνω θέσεών μου, θεωρώ ότι το Τάγμα βεβηλώνεται :

1ον) όταν παρεκκλίνουμε ή παρερμηνεύουμε τη διδασκαλία του και

2ον) όταν, αντί να προσπαθούμε να αναδείξουμε τα προτερήματα των ανθρώπων που μας εμπιστεύονται, επιτυγχάνουμε το αντίθετο, την προβολή και έξαρση των φυσικών ανθρωπίνων αδυναμιών και ελαττωμάτων τους.

Οι δύο αυτές καταστάσεις, είναι για μένα, όχι μόνο ανεπίτρεπτες αλλά αποτελούν καίριο πλήγμα για το εγρηγορός μας, αμαύρωση του ιδεώδους και προσβολή κατά των νόμων του Θεού».

Με τις θέσεις της αυτές, κέρδισε την αναγνώριση των εν πνεύματι αδελφών της, προστατεύοντας ταυτόχρονα τον εαυτό της, διατηρώντας πάντα τις απόψεις της και εκπληρώνοντας το καθήκον, που η ίδια επέβαλε στον εαυτό της, χωρίς συμβιβασμούς και εκπτώσεις στις αρχές και τις αξίες της Κριναετικής Διδασκαλίας.

Η Υ.Μ.Δ Μαγδαληνή, θέλοντας να σκιαγραφήσει την προσωπικότητά της, σε επιστολή της προς αυτήν, της αναφέρει:

«Επαφίεμαι στην ηθική ευθύτητα που σε σένα είναι έμφυτη και την εμπιστεύομαι, την κληρονόμησες από τον Πατέρα σου. Το ένστικτο της ευθύτητάς σου, είναι η πνευματική σου επιβίωση».

Και όντως, η ευθύτητα ήταν το μεγάλο προσόν της και μ' αυτό πορεύτηκε σ' όλη της την ζωή και αυτό ήταν που καθόρισε την συμπεριφορά της στους κόλπους του Τάγματος.

Η πορεία της υπήρξε αξιόλογη και με το κύρος και την ακέραιη ηθική που την διέκρινε, επέτυχε με την στάση της να συντελέσει τα μέγιστα στην συνέχιση του οράματος του αείμνηστου πατέρα της Γεωργίου Αγάθου, όσον αφορά την διατήρηση της ορθοδοξίας της Διδασκαλίας και της ορθής τήρησης των κανονισμών, οι οποίοι τέθηκαν από τον Σ.μ. Διδάσκαλο Δώρο.

Συνέβαλε επίσης καθοριστικά, με το κύρος της και την παρουσία της, στην εδραίωση της Ταξιαρχίας Αττικής.

Δύο χρόνια μετά τον θάνατο του Υπάτου Γεωργίου, το 1960, κλυδωνισμοί στους κόλπους του αρχικού πυρήνα, επιφέρουν την απομάκρυνση και διαγραφή αρκετών μελών.

Τούτο είχε ως αποτέλεσμα την δημιουργία των δυο ταγματικών σχηματισμών, του Παγκρατίου και της Αγαθουπόλεως.

Περί τα είκοσι χρόνια μετά, στον τελευταίο τούτο σχηματισμό, ένας ακόμη κλυδωνισμός λόγω σοβαρών καταστατικών παραβιάσεων, έχει ως αποτέλεσμα την αποχώρηση πολλών μελών.

Τις δύσκολες εκείνες ώρες, η κυρία Μαρίκα, έχοντας ως οδηγό της τις αρχές της Κριναετικής Διδασκαλίας, διαμορφώνει την πορεία της. Τις αποφάσεις της, τις αποτυπώνει στην από 25/11/1986 Επίσημη Ανακοίνωσή της, ως Μεγάλη Διδασκάλισσα της Μεγάλης Ταξιαρχίας της Ανατολής, λέγοντας επί λέξει τα εξής:

«Αγαπητοί μου αδελφοί και αδελφές, με το δικαίωμα που απορρέει από την συνειδητή αποδοχή του Χρίσματος που έλαβα ως Μεγάλη Διδασκάλισσα της Ανατολής, αποφασίζω ότι: Η Μεγάλη Ταξιαρχία της Ανατολής θα κλείσει τις εργασίες της για έναν περίπου χρόνο. Κάθε δραστηριότητα των μελών της στον χώρο αυτό, στο όνομα των Σεβαστών μας Διδασκάλων, πρέπει να ανασταλεί.....

Και συνεχίζει:

Στο διάστημα του φετινού χρόνου, ας αναλογισθεί ο καθένας από εσάς τι επιδιώκει ενσωματούμενος στο Τάγμα του Κρίνου και του Αετού, ας σταθμίσει τις δυνάμεις του και τις επιθυμίες του, ας απομονωθεί κι ας ερευνήσει βαθιά τα κίνητρα που τον οδήγησαν στο Τάγμα μας. Από τις αρχές Σεπτεμβρίου 1987, όποιος νομίζει ότι επιθυμεί ακόμα να ξαναρχίσει, τον παρακαλώ να επικοινωνήσει μαζί μου γραπτώς... Και κλείνει την Επίσημη Ανακοίνωσή της ως εξής : Αυτήν την στιγμή το μόνο που μπορώ να σας βεβαιώσω είναι ότι ειλικρινά και ολόψυχα επιθυμώ να ξαναοίξω την Ταξιαρχία μας».

«Αυτό είναι το παρελθόν και είναι πολύ πικρό» , είχε πει σε ένα μέλος μερικά χρόνια μετά «Εμείς εδώ, παιδί μου, είμαστε για να ενώνουμε τους ανθρώπους , όχι να τους χωρίζουμε». Αφού πέρασε το χρονικό διάστημα, που είχε ορίσει με την παραπάνω Επίσημη Ανακοίνωσή της προς τα μέλη του Τάγματος, στα τέλη Σεπτεμβρίου του 1987, η Μεγάλη Διδασκάλισσα Ιωάννα, προσχωρεί στην Ταξιαρχία Αττικής η οποία είχε εν τω μεταξύ ιδρυθεί από τους Γεώργιο Κατσούλη και Ελένη Μιχαηλίδου, με την Ιδρυτική Ανακοίνωση 1 – 69, της 19ης Νοήμονος 69 (6ης Ιουνίου 1983).

Λόγω του ότι όμως οι διοικούντες τον σχηματισμό της Ταξιαρχίας Αττικής είναι ιεραρχικά υποδεέστεροι από τον βαθμό της Μεγάλης Διδασκάλισσας, τον οποίο η ίδια έφερε και - προκειμένου να υπάρχει ιεραρχική ισοτιμία με τον Διοικητή της Ταξιαρχίας Αττικής- η Μ.Δ. Ιωάννα και μαζί της και ο Αλέξανδρος Χριστοφίδης και ο Κων/νος Δανόπουλος, καταθέτουν τα διακριτικά του ανώτατου βαθμού τους, δηλαδή την μωβ κορδέλα του Μεγάλου Ταξιάρχη και της Μεγάλης Διδασκάλισσας και φέρουν την κορδέλα του Ταξιάρχη και της Διδασκάλισσας.

Αυτό έδωσε το δικαίωμα στην Μ.Δ Ιωάννα, να μας παροτρύνει επανειλημμένως να είμαστε απλοί, όπως κι εκείνη υπήρξε απλή. Γι' αυτό δεν θέλησε να διατηρήσει τον βαθμό της «Μεγάλης Διδασκάλισσας ». Αντίθετα τον κατέθεσε και τον αφιέρωσε στην εξυπηρέτηση ενός σκοπού, για τον οποίο αγωνίστηκε σε όλη της την ζωή, διδάσκοντάς μας έτσι ότι η αναγνώριση δεν επιβάλλεται, αλλά κερδίζεται.

Ακολούθως, μετά τον θάνατο της Ελένης Μιχαηλίδου η Μ.Δ. Ιωάννα, κλήθηκε να αναλάβει ως συνδιοικήτρια, με τον Γεώργιο Κατσούλη την διεύθυνση και διοίκηση της Ταξιαρχίας Αττικής. Έτσι, η Ταξιαρχία Αττικής πορεύεται πλέον προς τα δικά της πεπρωμένα με τον Γεώργιο Κατσούλη και την Μαρίκα Τσατσομοίρου.

Το 1996 ο Διοικητής της Ταξιαρχίας Αττικής, Αν. Τ. Γεώργιος Κατσούλης, λόγω του ότι θα αναχωρούσε από την Ελλάδα για σοβαρούς λόγους υγείας, με την Ανακοίνωση 1- 82 μεταβίβασε την διοίκηση της Ταξιαρχίας Αττικής στον Νικόλαο Γκίνη με την Ίρμηλντ Στάινερ, ως συνδιοικήτρια. Και οι δύο όμως συνέχισαν να συμμετέχουν στο έργο, ο Γεώργιος Κατσούλης, ως Γενικός Διοικητής ασκώντας την εποπτεία από την Αγγλία μαζί με την Μαρίκα Τσατσομοίρου στην Ελλάδα.

Περί τα τέλη Μαΐου του 2006, η Μ.Δ. Ιωάννα, αναλαμβάνει πρωτοβουλία αναβάθμισης της Ταξιαρχίας Αττικής σε Μεγάλη Ταξιαρχία της Ανατολής και τα πρόσωπα τα οποία επιλέγει για να χρισθούν και να αναλάβουν την εντολή διοίκησης της Μεγάλης Ταξιαρχίας της Ανατολής, είναι ο Νικόλαος Γκίνης και η αείμνηστη Ελένη Βαλασιάδου. (κα. Έλλη).

Έτσι, με το Διάταγμα 1- 92 της 17ης Σεπτεμβρίου 2006, η Μεγάλη Διδασκάλισσα Ιωάννα-αφού προβαίνει στην επανασύσταση της Μεγάλης Ταξιαρχίας της Ανατολής, (την οποία είχε κλείσει το 1986)-, χρίει τον Νικόλαο Γκίνη και την Ελένη Βαλασιάδου ως Μεγάλο Ταξιάρχη της Ανατολής και ως Μεγάλη Διδασκάλισσα της Ανατολής, αντίστοιχα και τους δίδει την εντολή να συνεχίσουν το έργο και επί λέξει αναφέρει:

«Η Μ.Τ. της Ανατολής θέλει συνεχίσει και διατηρήσει την ορθοδοξία της διδασκαλίας του Τάγματος, όπως ακριβώς την παραλάβαμε εκ του αειμνήστου πατρός μας Άρχοντος Ταξιάρχου Γεωργίου, συμφώνως προς τις αρχές του Σεβαστού μας Τάγματος και τις παρακαταθήκες των Σεβαστών μας Διδασκάλων».

Με την επανασύσταση της Μ.Τ. της Ανατολής, η Μ.Δ Ιωάννα προσέφερε στον σχηματισμό της Ταξιαρχίας Αττικής την απαραίτητη μνητική ιεραρχία για την τήρηση των τυπικών και των τελετικών του Τάγματος, τα οποία αποτελούν το πλαίσιο για την άνωθεν καθοδηγούμενη ορθή μετάδοση της διδασκαλίας και σωστή τήρηση των κανονισμών.

Μας προσέφερε επίσης, με τις σαφείς και εμπειριστατωμένες εργασίες της, τους αναγκαίους και ωφέλιμους για την μνητική μας εξέλιξη καρπούς, μέσα από τις Διδασκαλίες του Κριναετού, επισημαίνοντας τα στοιχεία εκείνα που αποτελούσαν το προϊόν της δικής της μνητικής ωρίμανσης,

Όπως με την ευκαιρία του κειμένου της διδασκαλίας Αγάπη-Ανθρωπότητα-Αλληλεγγύη έγραφε:

«... Ο σκοπός της ίδρυσης του Τάγματος από τη Σεβ. μ. Μ. Δώρα, στοχεύει στην ευτυχία της ανθρωπότητας. Το μέσο με το οποίο θα πραγματοποιηθεί ο σκοπός, είναι η εγκαθίδρυση της αμοιβαιότητας μεταξύ των ανθρώπων. Από προσωπική πείρα αντιλαμβανόμαστε, αδελφοί μου, πόσο δύσκολος είναι αυτός ο στόχος. Ας μην έχουμε αυταπάτες. Αυτός είναι ο λόγος που το Τάγμα μας έχει περιφρουρηθεί με τα Τελετικά, την Επίκληση και τη βεβαιότητα, που οι ίδιοι οι Ιδρυτές του και Διδάσκαλοί μας, μας έδωσαν, ότι θα είναι πάντοτε στο πλευρό μας, αν και εφόσον τους επικαλούμαστε.

Επομένως, το Έργο που αναλάβαμε είναι κολοσσιαίο και είναι αντίθετο από τις εμφανείς ανθρώπινες δραστηριότητες, στην πλειοψηφία τους».

Με την ευκαιρία της διδασκαλίας του Απροσώπου έγραφε:

«Η προσωπικότητά μας λοιπόν, εξελίσσεται με την εφαρμογή των θεωρημάτων, η δε τελειοποίησή της επιτυγχάνεται με την αυταπάρνηση ή το Απρόσωπο, που προϋποθέτουν την τέλεια εξάλειψη κάθε ίχνους εγωισμού, κάθε εγωιστικής εκδήλωσης, κάθε εγωκεντρικού πυρήνα που υποβόσκει μέσα μας. Είναι η υπέρτατη ώρα που το εγώ δίνει έμπρακτα και μόνιμα τη θέση του στο εμείς. Είναι το αναποδογύρισμα της ζωής μας στο υλικό επίπεδο και η στροφή του όντος προς την επάνοδο».

Και αυτό το «εμείς» υπηρέτησε σε όλη την πορεία της ζωής της και με τις πράξεις της και μέσω του λόγου της, γραπτού και προφορικού, τον οποίο εμπέδωνε με τις εμπειριστατωμένες και εναρμονισμένες με τη Διδασκαλία εργασίες της. Μας έδινε έτσι το παράδειγμα για τη χάραξη της ευθείας μνητικής οδού.

Και όπως γράφει στην «Περί Ανθρώπου» εργασία της :

η Μύηση δεν είναι ούτε επιδεξιότητα, ούτε επιστήμη αλλά κυριαρχία πάνω στον εαυτό μας Κυρία και κυρίαρχη, η Μ.Δ. Ιωάννα, δεν ήταν από τους ανθρώπους που σου επέτρεπαν να δημιουργήσεις οικειότητα μαζί της, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι σε απομάκρυνε ή ήταν απόμακρη. Είχε την διάκριση να εντοπίζει την ανάγκη σου, χωρίς να παρασύρεται από συναισθηματισμούς και μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο να σου επιβεβαιώνει αυτό που σου έλεγε, πάντα τεκμηριωμένο από την διδασκαλία και αφήνοντάς σου περιθώρια στο μέλλον να μάθεις περισσότερα, τα οποία όμως τώρα δεν σου αναλογούν. Με το κύρος που την διέκρινε, ενέπνεε σεβασμό και οι συμβουλές της ήταν πάντα χρήσιμες και ωφέλιμες. Ήταν πάντα έτοιμη να προσφέρει βοήθεια σε όποιον την ζητούσε και την είχε πραγματικά ανάγκη, αλλά δεν σπαταλούσε τον χρόνο της σε άσκοπες συζητήσεις. Μπορούσε να συζητά για κάθε θέμα, να το τοποθετεί στη σωστή του θέση και χρησιμοποιώντας τα κλειδιά της Διδασκαλίας, να του δίνει την σωστή διάσταση. Μέχρι το τέλος της ζωής της, η Διδασκαλία εξακολουθούσε να είναι ζωντανή μέσα της, αφού της είχε γίνει συνείδηση και γι' αυτό εξακολουθούσε να κατευθύνει την ζωή της και να βοηθά τους άλλους.

Ο φυσικός κύκλος της ζωής της κυρίας Μαρίκας, τελείωσε στις 30 Μαΐου του 2011 και, συνοδευόμενη από την αγάπη και ευγνωμοσύνη των αδελφών της, ετάφη στο πρώτο νεκροταφείο των Αθηνών, δίπλα στον αείμνηστο πατέρα της Γεώργιο Αγάθο, κλείνοντας έτσι την διαδρομή της σ' αυτό το επίπεδο και συναντώντας πάλι τον φυσικό της πατέρα και πνευματικό της καθοδηγητή, ο οποίος σε ανύποπτο χρόνο της είχε αποκαλύψει την πνευματική της καταγωγή. Ήταν Γεννήτωρ Φαία.

Το αφιέρωμα αυτό αποτελεί ένδειξη τιμής και ευγνωμοσύνης προς την αείμνηστη Μεγάλη Διδασκάλισσα Ιωάννα, για το εν γένει μνητικό της έργο και κυρίως για την προσφορά της στον Σχηματισμό μας, την Ταξιαρχία Αττικής, αναβαθμίζοντάς την σε Μεγάλη Ταξιαρχία της Ανατολής.